

יששכר

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל, לזיכוי הרבים. נא הדפיסו והפיצו בין מכריכם.

אמת מה נהדר

גדול יום הגשמים

ביום שישי שעבר עש"ק פרשת לך, זכינו בארצינו הקדושה ארץ אשר עיני ה' אלוקיך בה, שלמטר השמים תשטה מים, והתברכנו בגשמי ברכה ממקור הברכות, כשארובות השמים נפתחו והמטיר עלינו הקדוש ברוך הוא ברוב חסדו, שפע של מים חיים. לב כולם התרונו למראה שפעת מים חיים שזרמו עלינו בעוז, ואף שאי כאן ואי שם הורגשו גם נזקים קלים מחמתם, מכל מקום רובם ככולם בירכו בלבבותיהם על מראה המים המפכים בעוז.

עם זאת, בשל ריבוי המים העצום שנחת בבת אחת, הורגש ברחובות הערים, ובכבישים המרכזיים במרכז הארץ, תנועה איטית מאוד של רכבים שבקושי הצליחו לנוע על הכבישים בשל היותם יותר נחלים מאשר כבישים. אנשים היו תקועים ברכבם במשך זמן רב, בלא יכולת לנוע מעד לצד בעיר עצמה, ויותר גרוע מכך בלא יכולת להגיע אל העיר בזמן.

בחסדי ה' אכן פסקו מטרות העזו שעות ספורות לפני שבת קודש, וכך יכלו כל עוברי הדרכים להגיע לביתם לקראת שבת, ואף שבדרך כלל כולנו תקוה שתפלתו של כהן הגדול שתפלתם של עוברי דרכים לא תשמע לפניו, בשל הצורך הגדול בגשמים, מכל מקום דומה ולכבוד השבת שמחנו כולנו שהתאפשרה ההגעה בשלום בלא חילול שבת קודש ח"ו.

והדבר רק בא ללמד אותנו, עד כמה אנחנו מצידנו צריכים להתאמץ להפסיק את מלאכות השבת זמן רב קודם השבת, כדי שלא ניכשל חלילה בחילול שבת.

יום שישי, אך מחלוקת יש בדבר אם להתחיל עוד קודם התפילה או שמא רק לאחר התפילה. ומה עשה הרב פינקוס? עובר לצאתו מהבית לבית הכנסת ביום השישי, נטל הוא עמו פתילות והכניסם לכיסו, ומיד אחר התפילה, בעודו בבית הכנסת, היה מיד מוציא את הפתילות מכיסו, ומורדם ומכניסם להדלקת הנרות של שבת קודש. כך יצא ידי חובת כל השיטות, שהרי התחיל להתעסק באמת קודם התפילה בנטילת הפתילות, ומיד אחר התפילה החל בהכנתם בפועל.

בכלל, הכנת הפתילות לכבוד השבת, היתה אצלו 'עבודה' גדולה בפני עצמה, והיה מכיין את דברי הגמרא (שבת כג, ב) שהרגיל בנר יהיו לו בנים תלמידי חכמים, ובעוד מכין את הפתילות לנרות השבת, היו שפתיו ממלמלות תפילה מעומק הלב לזכות לבנים תלמידי חכמים ויראי ה'.

ועוד מטעים היה, כי בנרות בית המקדש רואים אנו שההטבה וההכנה של הנרות להדלקה, חשובה יותר מהדלקת הנרות עצמם, כי בעוד ההדלקה כשרה גם בור, ההטבה כשרה רק על ידי כהן, כך שמלאכת הכנת הנרות של שבת המוטלת על הבעל, חשובה יותר מההדלקה עצמה המוטלת על האשה.

כך גם בנוגע לכל ההכנות לבוא יום השבת, עלינו להתייחס לכך כאל כהן העובד בבית המקדש, ולא כאל מטלה אותה עלינו לעבור, כך נשכיל להגיע לשבת מרוממים ונעלים יותר.

בבואו לכפר בקודש, ודרשו חז"ל שהכתוב בא לומר שאפילו מלאכים הקרויים 'אדם' גם הם לא יהיו באוהל מועד בעת כניסתו של כהן גדול לקודש הקדשים. כך הוא בדיוק שעת הקידוש, שעת ייחוד של כלל ישראל עם הקדוש ברוך הוא, שבו אפילו למלאכים אין להם שותפות.

לכך, קודם הקידוש, פונים אנו אל המלאכים ואומרים להם 'צאתכם לשלום מלאכי השלום', כי עכשיו עומדים אנו לקדש את השבת, שעת הייחוד שלנו עם הקדוש ברוך הוא הגיעה וברק אנו שותפים.

אה, כמה מרומם, כמה נפלא!

הרב פינקוס, שהיה נאה דורש, ואליפים ורבבות מיישראל היו ועודם כרוכים אחר שיהותיו הנפלאות, המאורות באור יקרות את נוגה זיום של כל המועדות והזמנים, היה כל ימיו מרבה לדבר על קדושתה וסגולת יופיה של שבת קודש, כשאף חיבר על כך ספר מיוחד בחיים חיותו, ובו דברים עמוקים על קדושת השבת, כשבהם נשור כחוט השני הרעיון האמור, ששבת קודש הינו כמו חדר הייחוד של כלל ישראל עם הקדוש ברוך הוא.

כמו כן היה הוא גם נאה מקיים, וכמה היה טורח הוא בגופו לכבד את השבת ולענגה. הנהגה נפלאה היתה לו לרב פינקוס כיצד להתחיל בהכנות לשבת קודש מוקדם ככל האפשר. הלכה ערוכה היא כי יש להתחיל בהכנות לשבת עוד מהשכמת הבוקר של

שבת קודש פרשה את כנפיה זה עתה, הבית מואר באור יקרות ונרות השבת מפיצים את אורם הוך, שולחן השבת ערוך כדבעי, מפה צחורה מכסה את השולחן שבמרכזו חדר המגורים, כשעליה ערוכים שתי ככרות הלחם משנה כשעליהם מפה רקומה נאה. הכל ערוך ומוכן לבעל הבית שעומד לשוב מבית הכנסת בכל רגע, מלווה במלאכי השרת, שאף הם משיראו את הכל כל כך מושלם, יברכו שכן יזכו גם לשבת הבאה.

ואכן, מושב בעל הבית מבית הכנסת, פוצח הוא בפיוט המוכר, 'שלום עליכם מלאכי השרת מלאכי עליון', מקדם הוא אותם בכרכת 'בואכם לשלום מלאכי השלום', ומבקש מהמה 'ברכוני לשלום מלאכי השלום'. ומיד פונה הוא אליהם ואומר 'צאתכם לשלום מלאכי השלום'.

וכבר עמדו על כך רבים וגם טובים, מהו פשר הדבר שמיד אומרים להם 'צאתכם לשלום', מדוע משלחים אותם לדרכס? ונאמרו על כך תירוצים רבים על ידי גדולי הדורות, כמו גם כאלו שאכן לא אמרו קטע זה מטעם זה או גם טעמים נוספים.

אחד ההסברים לקטע זה, המרוממים ומגדילים את ערך יקרת השבת, נאמר על ידי רבי שמשון פינקוס זצ"ל, וכך ביאר הוא במתק שפתיו:

בשעת הקידוש בשבת קודש, כל אדם הוא כמו כהן גדול הנכנס לקודש הקדשים ביום הכפורים, רגע שעליו נאמר וכל אדם לא יהיה באוהל מועד

במסגרת מטרתינו בעלון זה, להנחיל את אהבת כבוד השבת על שומרי משמרתה, הננו פותחים בזאת מדור חדש, ובו נציג חידות בענייני השבת על מצוותיה ואיסוריה, כדי להרבות לקח ושמועה בעניינים אלו. והננו מבקשים מציבור הקוראים הנכבד, להשתתף בזה, להשיב תשובות ולהעיר הערות על עניינים אלו.



לשון חכמים

מצוה על כל אדם שיכין הוא בעצמו גם כן שום דבר לצרכי שבת לכבדו, אף על גב שיש לו משרתים, כדמצינו בהרבה אמוראים, ומהם ילמוד כל אדם, ובפרט בימים הקצרים, ומכל שכן כשרואה שהוא כבר סמוך לשבת, שאז הוא מחוייב לעסוק בכל כחו, וראיתי אנשי מעשה גדולי תורה שהיו מכבדין הבית בעצמם בימים הקצרים כדי שלא יתחלל שבת, וזה חוב גמור על כל אדם, דמאי שנא דאין לו מי שיכין או שהשליח אין לו פנאי, ולא יאמר לא אפגום בכבודי, כי זה הוא כבודו שמכבד את השבת.

(חיי אדם הלכות שבת כלל א' ס"ג)



פניני הלכה

שאלה: קיבלתי עלי שבת בשעה מוקדמת, כפי הנחיית גדולי ישראל שליט"א, והנה התעורר צורך דחוף לעשיית מלאכה כלשהי בבית, האם יכול אני לפנות לשכן שעדיין לא קיבל עליו שבת, ולבקש מאיתו שיעשה לי מלאכה זו? ומה הדין באותו מצב לבקש מבני הבית שעדיין לא קיבלו עליהם שבת?

תשובה: מי שקיבל עליו תוספת שבת בהמנעות מעשיית מלאכות, יכול לומר לחבירו שעדיין לא קיבל עליו שבת, לעשות עבורו מלאכה. וטעם הדבר, משום שכיון שלחבירו מותר לעשות מלאכה זו, אין איסור לומר לו לעשות מלאכה זו אף כשעושה אותה לצורך אחר. באופן כזה נחלקו פוסקי הדור אם יכול הוא לומר לאשתו ולבני ביתו עצמם שעדיין לא קיבלו עליהם תוספת שבת, או שמא כיון שהוא קיבל על עצמו שמירת שבת, הרי הוא מצווה בשבייתת אשתו ובניו ובנותיו.

כל זה מדובר כשרק קיבל עליו תוספת שבת להמנע ממלאכה, אך אם קיבל עליו תוספת שבת בתפילה וכבר אמר 'מזמור שיר ליום השבת', אשתו ובניו ביתו נגררים אחריו, וחל גם עליהם קדושת שבת, ולכל הדעות אין יכול הוא לומר להם לעשות מלאכה. אך עדיין יכול הוא לומר ליהודי אחר לעשות עבורו מלאכה, כל עוד לא קיבלו רוב בני העיר את השבת.

מקורות: רשב"א ור"ן שבת קנא, א ושולחן ערוך רסג, יז ושולחן ערוך הרב שם סעיף כה עם קונטרס אחרון שם; אגרות משה אורח חיים ג, לח; שבט הלוי ו, לח ז, לה.



פרשת השבת

ילמדנו רבינו כמה ברכות מתפלל אדם בכל יום כך שנו רבותינו בכל יום מתפלל אדם שמונה עשרה... אתה מוצא י"ח מתפללין בכל יום, ואינן כלן לשבחיו של הקב"ה אלא שלש ראשונות ושלוש אחרונות, ושתיים עשרה ברכות כלן לצורכו של אדם, ולפיכך אין מתפללין בשבת שמונה עשרה, שאם יהיה לו חולה בתוך ביתו נזכר ברופא חולי עמו ישראל והוא מיצר, והשבת נתנה לישראל לקדושה לענג ולמנוחה ולא לעזר, לכך מתפלל ג' ברכות ראשונות וג' אחרונות והמנוחה באמצע, ולפיכך אמר דוד 'שבע ביום הללתיך', אלו ז' ברכות שמתפללין בשבת, ואיזה זה יום המיוחד והמנוחה שאין כיוצא בו, שנאמר 'זכור את יום השבת לקדשו', בכל דבר אפילו ממצוא חפצך ודבר דבר...

מדרש תנחומא בתחילת הפרשה

הוסף ופירש רבן של ישראל השפת אמת מגור, כי המאמין יודע שכל בקשותיו תלויים בכך שיוכה לשבת בבית ה' כתפילתו של דוד המלך 'אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חיי, והיא תפילת השבת 'רצה במנוחתני', וכזה זוכים למילוי כל הצרכים, ובשבת שהוא יום המיוחד המעיד על האמונה והיא מתגלית בלב כל ישראל, יכולים שלא לבקש ברכות אחרות וזלת מנוחת השבת המשפיעה את כל הברכות.

(שפת אמת וארא תרנב)



אמרת השבת

בפיוט 'כל מקדש' אומרים 'טהורים יירשוה ויקדשוה במאמר כל אשר עשה'. האדמו"ר רבי אברהם אבא מפייטסבורג זצ"ל הקשה על לשון הפייטן, שהרי אין מקדשים במאמר 'כל אשר עשה', שמאמר זה נאמר בסיום מלאכת יום שישי 'וירא אלוקים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד', ולא על יום השבת.

וביאר את כוונת הפייטן, שהטהורים והצדיקים, מכינים את עצמם לרשת ולהתקדש בקדושת השבת כבר מהזמן שבו נאמר מאמר 'כל אשר עשה', שהם מכינים את עצמם כראוי כבר בעוד יום שישי, ולא רק מהשבת עצמה נערכים לרשת ולקבל את קדושתה.

(אמונת אברהם שבת עמוד קלח)

מעשה לשבת

הפרה שלא נאבדה

מה עשה רבי מאיר? לא חשב הרבה, וביום חמישי לפנות ערב הלך לחצרו, התיר את רסן הפרה החולבת שהיתה שייכת לו, והלך לביתו של השוחט עם הפרה, וביקש לשוחטה, וכהרגלו שלח את הבשר לחלק לעניי העיר והמחוזות, לכבוד שבת קודש.

אתא יום ו' בבוקר, והרבנית קמה כהרגלה, ויוצאת אל החצר כדי לחלוב את הפרה, ולהביא כוס חלב חם וטרי לבעלה הצדיק השוקד על תורתו כדי לחזקו ולאמצו בעבודת הקודש אשר הוא עסוק בה יומם ולילה. והנה, שוד ושבר, אין פרה ואין חלב. החלה הרבנית להקים צעקות, והלכה ושאלה את השכנים אם ראו את הפרה בשדות הקרובים, או שמא ראו מי נטל עמו את הפרה, ואף אחד לא ידע להשיבה דבר.

הלכה ונכנסה אל אישה הצדיק, ובכתה בדמעות שגנבו את הפרה. אמר לה הרבי, אל תבהלי, הפרה לא הלכה לאיבוד, היא נכנסה לשמים בשלימות, ושם כבר נמצא אותה מוכנה ומזומנה לחלקינו...



ובשבוע אחד, מחמת טעם כל שהוא, לא היו השיירות מצויות, ולא נכנס כסף כראוי לביתו של הצדיק, ולא היה לו ממה לקנות בהמה לכבוד שבת קודש לצרכי העניים, וכך הגיע יום חמישי כשבאמתחת הצדיק אין את הכסף הדרוש לרכישת בהמה.

הרב הקדוש רבי מאיר מפרמישלאן נודע בכל תפוצות ישראל כאיש אלוקים קדוש ונורא, אשר רוח הקודש התגלתה בבית מדרשו באופן גלוי ונורא, והמוני בית ישראל נהרו והשכימו לפתחו לדרוש ממנו כאשר ידרשו את דבר האלוקים.

אך יחד עם כל מדרגותיו העצומות, היה רבי מאיר'ל כפי שהיה מוכנה בפי הבריות בחבה גלויה, עסוק גם בטובתם של ישראל, והיה מיצר בצרתם של עניי המחוז של עיירת פרמישלאן, כשהוא דואג שלכולם יהיה בשר הגון לכבוד שבת מידי שבת בשבתו.

בכל שבוע ושבוע, היה רבי מאיר'ל מסתובב כבר מתחילת השבוע, ואוסף כסף מבני העיר כמו גם מאלו המושחרים לפתחו, ומייחד כסף זה לעניים לכבוד שבת קודש, ובסוף השבוע ביום חמישי, היה הולך לבית המטבחים, בוחר את אחת מהבהמות המשובחות, רוכשה ומשלם לשוחט שישחוט ויחלק את בשרה של הבהמה למנות מנותחות, ואחר כך דואג לחלק את מנות הבשר לעניי העיר והמחוזות הגלולים לה. לכבוד שבת קודש.

דבריהם הם זכרונם

האדמו"ר מהרי"ד מבעלזא רבי ישכר דוב רוקח - כ"ב חשון תרפ"ז

המהרי"ד מבעלזא זיע"א פירש את האמור בפרשת המן (שמות טז, כח) 'עד אנה מאנתם לשמור מצותי ותורתי, ראו כי ה' נתן לכם את השבת, שאמרו חז"ל על זה שהשבת היא מתנה טובה שנתן הקדוש ברוך הוא לישראל, והקדים לכך הפסוק בדברי תוכחה לישראל על שלא שמרו את מצוות ה' ותורתיו, שאף שהשבת היא מתנה לעם ישראל, אף על פי כן גם מתנה אינה ניתנת בלא סיבה מוקדמת, עד שחז"ל (במגילה כו, ב) הגדירו שגם מתנה נחשבת כמכירה באופנים מסויימים משום שהיא ניתנת בתמורה לטובת הנאה, והסיבה המוקדמת שבני ישראל ראויים לקבל את מתנת השבת, הוא בכך שבמשך ימות החול הם עושים את מצוות ה' כיאות, ומכניעים את עצמם לשבת כפי הנדרש, ועל ידי כך הם זוכים למתנת השבת, ולכן הקדים הפסוק ואמר בתביעה לעם ישראל שאם היו שומרים את מצוות ה' כפי הנדרש כבר בימות החול, היו זוכים למתנת השבת כראוי ולא היו באים לידי מכשול בשבת.

אף הוא היה אומר, כי כל זמן שאדם ממשיך את קדושת השבת בחיי חיותו בעולם הזה, אף בעולם האמת לא ידונו אותו באותם שעות. פעם נפטר אחד ממקורביו בר מינן באמצע השבוע, ובעת שעמד לסיים את הסעודה השלישית הפטיר אחד מגבאייו שעכשיו יחזור אותו נפטר לגיהנום, ואמר האדמו"ר: ח"ו, כל זמן שאדם לבוש בבגדי שבת, אין חוזרים עדיין לדון אותו בגיהנום.



המהרי"ד מבעלזא זיע"א



יְלָדֵי הַשַּׁבָּת



יְלָדִים יְקָרִים:

כִּלְנֹנוּ יוֹדְעִים, כִּי הַשַּׁבָּת הִנֵּה יוֹם שְׁנִיתָן
 לָנוּ לְעִנְג וּלְשִׁלוֹה, יוֹם מְנוּחָה וְקִדְשָׁה, כְּפִי
 שְׁאָנוּ מְשׁוֹרְרִים בְּזִמְרֵי הַשַּׁבָּת בְּנַעֲיָמָה,
 'מְנוּחָה וְשִׂמְחָה אֹר לַיהוּדִים, יוֹם שְׁבִיתוֹן
 יוֹם מַחְמָדִים, וּבִוְדָאֵי שְׁעָלֵינוּ לְהִכִּין אֶת
 עֲצָמֵנוּ שְׁאֵכֵן הַשַּׁבָּת תְּהִיָּה עֲבוּרָנוּ יוֹם שֶׁל
 מְנוּחַת הַנֶּפֶשׁ, יוֹם שְׁכָלוּ מַחְמָדִים, מֵעֵין
 עוֹלָם הַבָּא.

לְכֵן כָּל כֶּף חָשׁוּב שְׁעוֹד טָרָם פּוֹרְשֵׁת
 הַשַּׁבָּת אֶת כְּנַפְיָהּ עַל הָעוֹלָם, כְּבָר נִפְנָה
 אֶת חִפְצֵי הַמְּקַצָּה כְּלָם אֶל מְקוֹמוֹתֵיהֶם,
 וְנִרְחִיק מֵאֲתָנוּ כָּל דְּבָר שְׂיִכּוֹל לְחַסֵּר אֶת
 מְנוּחַת הַנֶּפֶשׁ הֶרְאוּיָהּ לְשַׁבָּת הַמְּלַכָּה, כֶּף
 שְׁכָפָר מִיַּד כְּשִׁתְּכַנֵּס הַשַּׁבָּת הִיא תְּהִיָּה לָנוּ
 יוֹם מַחְמָדִים. אִם נִתְעַכֵּב קֶצֶת, עֲלוּלִים אָנוּ
 לְמִצּוֹא אֶת עֲצָמֵנוּ בְּתַחֲלַת הַשַּׁבָּת קֶצֶת
 מְמַרְמְרִים וְרוֹטְנִים, וְזֶה מִמֶּשׁ לֹא מֵתְאִים
 כֶּף לְשַׁבָּת קִדְשׁ שְׁכָלָה מַחְמָדִים.

שַׁבָּת שְׁלוֹם.

המדור מנוקד לזיכוי הרבים לריבוי כבוד יקר
 תפארת השבת ע"י איש לבב הרב ר' אליהו לוי שיחי,
 יזכה לכל הברכות המובטחות למנחילי כבוד השבת



משל ונמשל

מלך אחד חפץ לבוא לשכון לזמן מה באחד מעריו, ולצורך כך שלח שליח מספר ימים קודם לבואו, כדי שיבחר לו דירה ראויה שבה יוכל לדור. ואכן הלך השליח ובדק בין בתי העיר היכן הוא מקום הראוי למשכן המלך, ובחר את אחת הדירות והטיל את המשימה על בעל הבית להכין את הדירה למגורי המלך. והיה, אם חכם הוא בעל הבית, מיד מטיל את עצמו למלאכה עצומה, מצחצח את ביתו, ומכין אותה בפאר והדר בשטיחים נאים ובמושבי כבוד ופאר, כדי שיהיה ראוי למשכנו של המלך. ואכן, משבא המלך בליווי בני פמלייתו והדירה מוצאת חן בעיניו, רווח גדול מרויח מכך בעל הבית, בקבלו מתנות נאות מאת המלך וכל בני לוייתו המשאירים לו דברים יקרי ערך.

שונים הם פני הדברים, אם בעל הבית אינו משכיל להכין את הבית עצמו כראוי, אלא רק חושב על טובת עצמו, ומכין סעודות גדולות ומלאות שבהם הוא יישב עם המלך, וכשבא המלך אינו מוצא בית ראוי למשכנו, או כי אז לא רק שלא יקבל מתנות, אלא אף עונשים יישא על שלא הכין את הבית כראוי.

הנמשל: הקדוש ברוך הוא נתן לנו מתנה טובה את השבת בה שוכן בנו נשמה יתירה המגיעה מתחת כסא הכבוד, ואם האדם מכין את גופו ונפשו מבעוד מועד שיהיה אכן ראוי למשכנה של הנשמה היתרה, הוא מרויח בכך רווחים עצומים של השפעת קדושה וכל מיני השפעות טובות מכך. אבל אם אין לו את הבינה להכין את עצמו כראוי, ואין הוא ראוי למשכנה של הקדושה בקרבנו, הרי לא די שלא יקבל השפעות קדושה ושאר השפעות טובות, אלא עוד להיפך ח"ו.

(סידורו של שבת שורש א' ענף ג')

לחידודי

**היכי תימצי, שאדם נאסר
 לעשות מלאכות בערב שבת,
 אף שעדיין לא קיבל עליו שבת,
 ועדיין אין זה זמן תוספת שבת?**

את התשובות ניתן לשלוח לפקס:

02-6513418

או לדוא"ל המערכת:
ysmechu@gmail.com

בין הפותרים נכונה יוגרלו פרסים



יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

קח גם אתה חלק בהפצת גליון זה
והדפס כמה עותקים
להפצתם בבתי הכנסת באיזור מגוריך!

מסייעים להפיץ את אור השבת
ורואים ישועות
דולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים
ברפואות, ישועות, פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"ג,
וכן לפרסום בעלון:
052-7636030



קוראי עונג

בס"ד יום ה' לס' ואברכה מברכך תש"ע לפ"ק
כבוד מערכת העלון החשוב "ישמחו" הר"ן
זה עתה האיר מול עיני לראשונה הגליון המפואר שלכם "ישמחו" בעניני שבת קודש, וברכתי הובאת לכם שתצליחו
בכל מעשי ידיכם להתפאר לרוחם ולפאר נועם יום שבת קדשנו בתוככי כלל ישראל עדי נוכה ליום שכולו שבת בעגלא
דין.

ראיתי מה שכתבתם בגליון 5 לעורך בעניני עשיית מלאכה עד שעה מאוחרת בערבי שבתות, ומש"כ שם במדור 'קוראי
עונג' וכו', וכן מה שעוררתם בעניני תוספת שבת וכו'. אחשבה שמהנכון להביא בזה: לקח טוב! מה שכתב בספר בן איש
חי (הלכות שנה שניה פרשת כי תשא), וכה לשונו:
ולא דוקא על שבת העיקרי שהוא דאורייתא שתהיה משגיח ונוהר בשביתתו, אלא גם בחריש ובקציר שהוא זמן תוספת
שבת שאתה מקבל מבעוד יום שעה אחת קודם חשיכה או יותר שתשגיח על שמירתה, וזה הזמן נקרא חריש וקציר,
כי ידוע שימות החול ובפרט יום ששי, נקרא חריש וזריעה, מפני שבו נעשה המנות לקבלת קדושת שבת ביום השבת,
אבל יום השבת עצמו, דהיינו מעת שחל שבת, נקרא קציר, שהאדם מקבל בו קדושת השבת בתוספת הר"ן, שאז קוצר
ולוקח מה שעשה בחרישה וזריעה של ההכנות קודם שבת.

ואם כי בזאת השעה או יותר קודם חשיכה יש בני אדם עדיין הם עוסקים בהכנות של שבת, שאצלם נחשב זמן חרישה
וזריעה, ויש בני אדם שקבלו שבת והתפללו ערבית וקדשו שאז זמן זה נחשב אצלם קציר, כי אצלם נעשה שבת נגמור,
ומקבלים בו תוספת הר"ן, ולכן זה הזמן נקרא חריש וקציר, הנה תהור שגם בזה תשבות בהשגחה רבה, שלא תשגח
ותכשל בחלול שבת. עכ"ל.

ואמרת לי פרש בזה נוסח החרוז בפיוט "כל מקדש": עזר לשוכתים בעשביעי "בחריש ובקציר", כלומר שזה ענין מיוחד
מלבד עצם השביתה ביום השבת גופא, עוד זאת נדרש לשבות כבר בזמן "חריש וקציר"; זאת אומרת באותה השעה
שקודם חשיכה בזמן הנקרא "חריש וקציר", גם אז ישים האדם אל לבו לשבות ממלכתו בעוד מועד, שלא יכשל הלילה
בחילול שבת. ישמע החכם ויסיף לקח.

ברכתי הובאת לכם שתוכו להאיר פני תבל בקדשות השבת, ובזכות שמירת שבת קודש נוכה במהרה לישועתן של
ישראל, אמן.

אדרן הכהן פערל בחוקלין יע"א

נ.ב. אבקש ממנע"כ לשלוח לי הגליון תמידין כסדרן, ותודה למפרע.

הערות המערכת: קיצור בדברי הבא"ח שצוטטו ע"י כותב המכתב בשל חוסר מקום, ועם הכותב הסליחה. וישיר כחו.



זמני כניסת ויציאת השבת

שבת וירא

ירושלים	בני ברק	חיפה
4.10	4.24	4.14
הדלקת הנרות:		
5.23	5.24	5.23
מוצאי שבת:		
5.58	5.54	5.54
ר"ת:		

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל. לזכוי הרבים נא הדפיסו והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות:
ysmechu@gmail.com

ר' יענקל, האם במחזורים
הקודמים של הדף היומי הבנת מה זה:
"ציפרא דקאים עד קרצוליה
במיא ורישיה ברקיע"
המוזכר באגדות רבה בר בר חנה
בפרק המוכר את הספינה (בבא בתרא עג-עד)?



במחזור הזה תזכה להבין זאת
על ידי הספר "אגדתא דבי רב"